Zborul spre înalt al păsării cu aripile frânte

On Ianuarie 01, 2013

Urcă spre zona dominantă a "Omului" din tine, ca să poți deține în întregime controlul asupra celorlalți din jur.

N-avea nimic mai de preț pe lume decât un soț, iar soțul acesta nu avea nimic mai de preț pe lume decât pe ea, femeia visurilor lui. Dar între aceste două ființe asemănătoare, pentru care orice poet de geniu și-ar închina toate odele, între aceste două ființe iubitoare, devotate, care s-ar căuta, aștepta, merita una pe cealaltă până la sfârșitul lumii, a intervenit necruțător năpasta. Ca de obicei, sursa necazurilor, scânteia care stârnește focul nimicitor în viața oamenilor, banii.

Şi numai pentru acest preț nefericit - consecința unei alegeri greșite, Llewelyn Moss trebuia să dea socoteală în fața posesorilor lor de drept, din lumea mafiotă. Să ne mărginim a spune că viața lui era în mare pericol.

Într-o cafenea. Ochii Carlei Moss se opriră dinaintea acestei imagini a speranței: șeriful Ed Tom Bell, un bătrân curajos. Există vrăji, miracole care pot trezi credința, chiar și când Dumnezeu este de neînțeles. Tom Bell părea să fie miracolul mult așteptat. Iar prezența acestui înger singuratic vestea raiul, eliberarea grijilor, calmarea oricăror neliniști.

Ore în șir, zile întregi, poate săptămâni de-a rândul domnise în sufletul ei - atât de bun, atât de blând și iubitor, acea stare de tensiune, apăsătoare ca o negură de toamnă, aproape de neîndurat, care nu se poate compara decât cu neînfrânata cădere liberă a unei păsări cu aripile frânte, înainte de impactul fatal cu solul.

Ca sărmana Lusa, transformată de vrăjitorul Kașnur într-o bufniță și condamnată pe viață la singurătate, biata Carla Moss trebuia să depașească limitele impuse de propriile-i sumbre gânduri și trăiri, de propria-i transformare care nu mai dădea sens, nu mai unifica armonios întreaga ei ființă. Avea nevoie doar de un singur cuvânt care să rupă blestemul dureroasei sorți și să-și recapete libertatea sufletească. Dar tocmai acel cuvânt fermecat îi pierise din minte și din suflet.

Leadership: Starea în care judeci un anumit moment din viața ta, izolându-te de realitatea din jur, stă sub constrângerea necesității implacabile de a trăi într-o reprezentare a negării oricăror distincții de valoare între rolul și delirul background-ului tău?

Singurul lucru care trebuia să fie adevărat și statornic, cu neputință de schimbat, era *voința* - acest Sesam al transformării, magicul cuvânt care-i putea deschide ei, neajutoratei, stâncile îndărătul cărora se întrevedea, prietenoasă, perspectiva unei schimbări.

"Eu sunt singurul care te poate ajuta, care îți poate salva soțul. " îi spusese Tom Bell femeii cu o hotărâre sinceră care-i aduse acesteia un soi de ușurare, atingerea vântului sfânt al schimbării.

Iar acest cuvânt magic al voinței, căzut ca un tunet prevestitor din înaltul cerului, " *Pot* ", semnul izbăvirii, acest cuvânt simplu, dar valoros, înzestrat parcă cu puterea neobișnuită de a insufla viață până și unei statui din marmură, a fost de-ajuns pentru ca înfățișarea Carlei Moss, sărăcăcioasă și tristă, înspăimântată de cel mai negru coșmar, să capete un aspect sănătos, strălucitor și plin de viață.

O evadare din iad, *un voyage dans la lumière* , o transpunere într-o altă realitate, o ușurare a suferințelor și o întărire sufletească, avură miraculoasa putere de a alunga din nefericita femeie, cel puțin pentru moment, orice furtună interioară. Background-ul acestei femei consta într-un manifest pro-viață pașnic, mulat pe libertatea de a alege, pe entuziamul cu care acceptase noțiunea de "iubire", în niciun caz nu includea durerea unui eveniment care necesită atenția imediată.

Leadership: Tratezi totul în termenii unui singur parametru din care rezultă semnificația unui anumit moment de inversare de trend în imaginea de ansamblu?

Dezvoltarea leadershipului are la bază în primul rând un proces de schimbare și de orientare dinspre interior spre exterioe. Orice poți face pentru a întări ceea ce te unește de ceilalți oameni din jur, te ajută să te cunoști mai bine și să fii permanent în contact cu tine însuți. Odată ce această prioritate devine prima natură pentru tine, în viața ta se va întâmpla un lucru uimitor: vei recăpăta controlul.

Singur te acuzi de mentalitate retrogradă dacă te arăți dur și intransigent față de ceilalți precum acel personaj dintr-un roman al lui Jown Fowles, căruia conștiința i-a comandat să-i spună fostei sale partenere: " *Te-am studiat, te-am examinat, te-am testat, m-am folosit de tine și am învățat de la tine, a fost plăcut și interesant, dar acum aș vrea să plec.* "

Posezi simțul relativității lucrurilor, al pierderii, al aventurii? Tratezi totul în termenii unui singur parametru - prezentul animat de diversitate? Căci o astfel de abordare nu este în conformitate cu cerințele esențiale ale leadershipului, ci doar cu termenii unui prezent funcțional, contorsionat și miop.

Să deții controlul asupra a ceea ce ești, asupra a ceea simți și asupra reacțiilor în momentele următoare, înseamnă mai întâi de toate să dispui de cea mai importantă premisă pentru valorificarea propriilor calități. Şi numai aceste calități, bine finisate și trecute prin sita judecății și emoțiilor, pot conferi o aură de umanism leadershipului - acele calități încorporate în structură interioară a șerifului Ed Tom Bell: coeziunea, coerența, omogenitatea în sentimente.

Singurul lucru care trebuie să fie adevărat și statornic, cu neputință de schimbat, este voința de a fi altcineva, un nucleu de mobilizare și impulsionare care să gestioneze situația: *"Pot"* - acest Sesam al transformării, care poate îndepărta stâncile îndărătul cărora se ascunde, prietenos, conturul luminos al personalității tale.

Ești o persoană care are harul de a transmite speranță și nădejde în sufletele oamenilor din jurul său, ești un simbol al valorilor umane? Nu uita că tu ești miracolul mult așteptat al transformării tale, care se adeverește numai dacă va schimba lumea din jur.

Leadership: Ești ceea ce ești datorită a ceea ce poți să fii într-o situație în care noțiunea de "realitate" are conotația de degradare socială și de revenire în anonimatul neputinței de a te reinventa?

Rolul pe care ți-l asumi, ca lider, implică o referință esențială la acea entitate numită propriul tău Eu, sau mai bine zis la posibilitatea de a fi cineva puternic - care nu poate fi gestionat decât prin rațiune și realism, dar și printr-o cooperare strânsă a calităților și abilităților tale de "Om", care pot schimba stările emoționale a celorlalți din jur.

Ești un om mare, cu o înclinație profundă pentru a face bine, sau unul care își protejează centrul universului său interior prin nerecunoașterea evenimentelor care te pot purta în

pragul fatalității?

Un prelungit sprint spre marea performanță, spre linia de sosire. O luptă continuă bine dozată în eforturi și reacții pozitive, ingredientele de bază ale propriei deveniri, care au însușirea de a scoate la iveală un alt orizont, o altă valoare reală spre care să aspiri, ca un prim cadru necesar existenței tale – a naturii tale reale, a ființei tale autentice.

În acest sens merită atenție afirmația făcută de poetul și prozatorul german Heinrich Heine: " *Fiecare om în parte este o lume care se naște și moare o dată cu dânsul.* "

Această "lume", nu reprezintă altceva decât produsul unei schimbări de profunzime, esența proprii tale deveniri, rezultatul tentativei de a te ridica deasupra propriei tale mediocrități. Nu ca un om care își cataloghează semenii, ci ca un om care caută să scoată tot cei mai bun din ei - acel diamant neșlefuit care face parte din însăși natura lor, și care se poate traduce prin: " *eu sunt ceea ce sunt, datorită a ceea ce pot să fiu* ."

Acolo unde însă meandrele faptelor sunt cu deosebire întortocheate, acolo unde valorile sunt ascunse adânc și dificil de îndepărtat, unde aparențele sunt incerte, oglinda stărilor tale sufletești trebuie să fie de cei mai pur cristal, strălucind foarte puternic, ajutându-te la depășirea limitelor sau blocajelor de orice natură.

Leadershipul vizează necesitatea de a te împăca cu tine însuți în toate dimensiunile vieții și realității care există simultan, se condiționează reciproc, permițându-ți a recunoaște diferența dintre ceea ce simți față de cineva și ceea ce te motivează să înduri experiențele slăbiciunilor tale și libertatea de a alege.

Zborul spre înalt al păsării cu aripile frânte prefigurează o tentativă de a te ridica deasupra durerii, deasupra gândurilor și emoțiilor tale, o recâștigare a libertății numai printr-o deplină alipire, cu toată ființa ta, de șansa schimbării indusă cu ajutorul altora. Desemnează lupta continuă, în ciuda impasurilor și evenimentelor nefavorabile, spre piscul performanței dorite.

Ca să poți deține în întregime controlul asupra celorlalți din jur, trebuie să urci spre zona dominantă a "Omului" din tine. Dă la o parte învelișul tare care îți înconjoară perimetrul ființei, și vezi cine ești de fapt. Scoate miezul din tine.

Poți fi un " *înger descins din rai* ", sau " *o pasăre cu aripi frânte în cădere liberă* ". Sau, cel mai rău, poți fi un personaj invizibil care îi observă pe toți cum își pun în scenă spectacolul numit " *existență* ", fără a lua parte la desfășurarea lui, și fără a se implica, fără a depune niciun efort – un om pasiv care, ca o stea care își pierde strălucirea, își duce existența într-un deplin anonimat.

* Notă: ["No Country for Old Men (2007)"]

* Notă: *Lusa* - personajul din opera lui Wilhelm Hauff, fiica maharajahului Indiei. Transformată de vrăjitorul Kașnur într-o bufniță. Blestemul se putea rupe doar dacă se găsea cineva, nesilit de nimeni, s-o ia de soție. Şi numai califul Rașid din Bagdad, transformat la rândul lui în bufniță, a rupt blestemul:: *"Da"* vreau să fii soția mea.

Source: https://neculaifantanaru.com/zborul-spre-inalt-al-pasarii-cu-aripile-frante.html